

על אהבת המוזיקה במשפחה, מתוך ראיון עם יצחק:

אחותי שרה הי"ד ניגנה בפסנתר. אני ניגנתי בכינור. היה לי כינור כשלמדתי בטכניון בחיפה שהבאתי מלייפציג. המשכתי וניגנתי כחובב בפני קהל בחיפה. אחר כך הפסקתי עם הנגינה ומכרתי את הכינור. את הפסנתר בו ניגנה אחותי הביאו לקובל מלייפציג. מי שהיה מוזיקאי מאוד במשפחה זו היתה אמא, לובה. היתה שרה כל היום. אני זוכר המון שירים ביידיש שאמא היתה שרה לנו. בלייפציג אף אחד לא שר ביידיש. השירים הגיעו אלי מאמא. כשעשתה "לוקשען" היתה שרה, ביחד עם כל מה שעשתה בבית היתה אמא שרה. גם אבא היה מוזיקאלי, כתב תווים. אבא גם ניגן בכינור. פעם מצאתי אצל אבא אלבום שם רשם את כל הוולסים והמזורקות, פולקות שהיום אף אחד לא זוכר אותם, מהימים ומהזמנים ההם. כל-כך רציתי להביא את האלבום איתי ארצה והשארתי אותו והוא הלך "פייפען", האלבום הזה. אמא שרה כל היום ביידיש, אוקראינית ורוסית ואבא התעסק במוזיקה קלאסית. באחד הביקורים שהגעתי מהארץ לקובל, אני זוכר שאחותי ואני נגנו יחד. ניגנתי בכינור של אבא והיא ליוותה אותי בפסנתר.

המשפחה של אמא היתה מאוד מוזיקלית. איפה יכל היה האבא של אמא לההנות ממוזיקה, הרי בקובל לא היתה מוזיקה? בבית הכנסת הגדול, מהחזן ומהקהלה. וכשבא "גרופה" ונתנה הצגה כמו "המכשפה" של גולדפדן (מחזה שהפך לנכס צאן ברזל של התרבות היידית ובו שורה של פזמונים סנטימנטליים נפלאים, ובראשם "יהודים רחמו רחמו"). קבוצה של שחקנים חובבים באה והציגה זאת בקובל. החסידים, חברים של סבא מבית הכנסת של חסידי קוצ'קה אמרו לסבא שהיה מאוד דתי: ברל, איך אתה לא מתבייש ללכת ולשמוע זאת... סבא אמר: לא נורא, לא נורא.